

Arrest

nr. 248 792 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 1994.

1.2. Op 20 oktober 1998 werd verzoeker door het Hof van Beroep van Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar voor zover de gevangenisstraf de voorlopige hechtenis overschreed, wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting.

Op 2 januari 2001 werd verzoeker door het Hof van Beroep van Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar, opnieuw wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting.

Op 1 maart 2007 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Brussel erkend als staatloze.

Op 22 maart 2011 werd verzoeker door de Correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden en twee maanden, respectievelijk wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, en illegaal verblijf of binnenkomst in het Rijk.

1.3. Verzoeker verliet België en reisde naar Duitsland waar hij op 31 mei 2012 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij werd naar België teruggestuurd en heeft zich vluchteling verklaard op 5 september 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 maart 2014 en op 30 augustus 2017.

1.3. Op 13 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 226 480 van 23 september 2019.

1.4. Verzoeker werd opnieuw gehoord op 11 december 2019. Op 22 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 januari 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en van Palestijnse origine te zijn. Uw vader zou een Palestijn afkomstig uit Khan Younes, Gaza, zijn en uw moeder zou een Palestijnse zijn eveneens afkomstig uit Khan Younes maar opgegroeid in Egypte. Uw vader zou lid geweest zijn van het Bevrijdingscomité van Palestina (Jabha al Sha'biya li Tahrir al Filistin – PLPF-CG). U reisde veel met uw familie en verbleef op verschillende plaatsen.

Rond uw 11 jaar zou u Egypte verlaten hebben en met uw familie naar Jordanië gereisd zijn. In 1970 reisden jullie naar Libanon alwaar jullie een zestal jaar verbleven. In Libanon zou uw vader bij UNRWA zijn geregistreerd. In 1977 verlieten jullie Libanon en reisden jullie naar Bagdad, Irak. Uw vader zou er goede contacten gehad hebben en werkte er in een trainingskamp van de PLFP-CG. U zou geen bijzondere documenten gehad hebben in Irak. U diende zich gewoon in te schrijven op het lokale politiebureau en verkreeg, mits een stempel van inreizen, een verblijfskaart voor buitenlandse gasten. U zou voorts ook in het bezit geweest zijn van een Egyptisch reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen en kon met dit document ook probleemloos reizen. U behaalde uw diploma middelbaar onderwijs in Irak en zou er vervolgens ook gewerkt hebben. In 1978 keerde u met uw gezin terug naar Libanon. U kon er in die periode niet werken, maar u hield zich bezig met studies "Frans". Uw vader pendelde in die periode heen en weer tussen Yemen en Algerije. In 1982 verliet u Libanon opnieuw ten gevolge de Israëlische invasie en u keerde terug naar Irak. U zou in Irak een Iraaks dienstenpaspoort voor ambtenaren gehad hebben. U kon er werken als tolk/vertaler voor verschillende Franse bedrijven. Sedert medio de jaren tachtig werkte u ook voor de Iraakse overheid waarbij u de taak had de overheid in te lichten indien het Iraaks nationaal belang en het belang van de Baath partij in het gedrang dreigden te komen. U werkte tot 1989. U verbleef op verschillende plaatsen in Irak, oa. Bagdad, Mosul, Kut en Basra. Tijdens uw verblijf in Irak, reisde u ook geregeld naar Europa, i.c. Frankrijk, Cyprus, Zwitserland en Duitsland. Omwille van het uitbreken van de Golfoorlog en het feit dat u, door het vertrek van vele Franse bedrijven, uw job verloor, verliet u in 1991 Irak en via Jordanië reisde u naar Yemen. Uw verblijf in Yemen werd gedoogd en u had er een identiteitskaart die jaarlijks vernieuwd moest worden. U zou in Yemen contacten gezocht hebben met Franse bedrijven en de ambassade om zo een nieuwe job te

vinden. U zou uiteindelijk bij IBM aan de slag gegaan zijn en werkte er aan de installatie van bankautomaten. Voorts zou u ook gewerkt hebben als tolk voor Westerse toeristen, oa. bij Neckermann. In 1994 zou u opnieuw vertrokken zijn. U zou met een boot via het Suez-kanaal rechtstreeks naar België zijn gereisd waar u aanmeerde in Antwerpen.

Op 20 oktober 1998 werd u door het Hof van Beroep van Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar voor zover de voorlopige hechtenis overschreed, wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting.

Op 2 januari 2001 werd u door het Hof van Beroep definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar, opnieuw wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting.

Op 1 maart 2007 werd u door het Hof van Beroep te Brussel erkend als staatloze.

Op 22 maart 2011 werd u voorts door de Correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden en twee maanden, respectievelijk wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, en illegaal verblijf of binnenkomst in het Rijk.

U verliet België en reisde naar Duitsland waar u op 31 mei 2012 een asielaanvraag indiende. U werd naar België teruggestuurd en verklaarde zich hier op 5 september 2012 vluchteling. In 2013 huwde u officieel met uw Japanse vriendin. Zij verblijft afwisselend drie maanden in Japan en drie maanden in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in om uw verblijfsstatus in België te regelen en verblijfsdocumenten te krijgen om op die manier legaal naar Japan te kunnen reizen waar u zich bij uw echtgenote wil vestigen. Al uw documenten, oa. het Egyptische reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, zou u zijn kwijtgespeeld in België. Uw voormalige huisbaas zou al uw documenten weggegooid hebben in de periode dat u uw gevangenisstraf uitzat temeer daar de huishuur niet betaald werd.

U verklaarde tot slot medische problemen te hebben, i.c. een maagzweer en diabetes.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer : een kopie van een document van het Parket van de Procureur des Konings te Gent betreffende een aanvraag tot eerherstel, d.d. 8/11/2010, een kopie van het antwoord van het Openbaar Ministerie aanvraag betreffende uw vraag tot eerherstel, d.d. 27/6/2017, een kopie van een verslag van uw verhoor door de politie Gent, d.d. 12/8/2017, een kopie van een attest van het CGVS ter bevestiging van het feit dat u staatloos bent, d.d. 25/7/2008, een kopie van uw Japanse huwelijksakte, kopieën van twee pagina's uit het Japanse paspoort van uw echtgenote, d.d. 30/7/2009, een kopie van een aankomstverklaring in België op naam van uw Japanse echtgenote, een kopie van een uitnodiging voor een verhoor bij de politie Gent, d.d. 31/7/2017 en een document van de Adviescommissie voor Vreemdelingen, d.d. 24/11/2003.

In het administratief dossier bevindt zich nog een kopie van een Egyptisch paspoort op uw identiteitsgegevens d.d. 25 oktober 1992 met een Frans en een Benelux visum waarmee u naar Europa reisde en een kopie van de eerste pagina van een ouder Egyptisch paspoort op uw identiteitsgegevens.

Na uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS bezorgde u het CGVS via e-mail nog een aangifte van verlies van uw Egyptisch paspoort, d.d. 23/10/2012. In het administratief dossier bevindt zich tot slot een document van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), d.d. 18/12/2008.

Op 12 september 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep op 25 september 2019 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 11 december 2019 werd u opnieuw gehoord door het Commissariaat-generaal. U legde hierbij een aanvraagdocument voor een bloedafname voor, een document in verband met uw vakantiegeld en een document in verband met uw pensioen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u de Egyptische nationaliteit bezit (CGVS 30/08/2017, p. 2, 3, 4, 11)(CGVS 11/12/2019, p. 2, 3, 4)(kopie paspoorten map landeninformatie). Bijgevolg dient uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld te worden ten opzichte van Egypte.

U verklaart expliciet dat u niets vreest in Egypte en dat u wilt terugkeren (CGVS 30/08/2017, p. 12, 13)(CGVS 11/12/2019, p. 2).

Het enige probleem dat u aanhaalt is dat de Egyptische autoriteiten u niet zouden willen erkennen als Egyptenaar.

Dient te worden opgemerkt dat u in het verleden de Belgische instanties trachtte te misleiden met betrekking tot uw werkelijke nationaliteit. In het verleden mat u zich immers klaarblijkelijk frauduleus de Franse nationaliteit aan (zie vonnissen en arresten map landeninformatie). Aan het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u enkel de 'Palestijnse nationaliteit' had en dat u nooit de nationaliteit van een ander land had verkregen (CGVS 13/03/2014, p. 2). U verklaarde toen eveneens dat u als Palestijns vluchteling geregistreerd was bij UNRWA in Libanon. Na onderzoek van het CGVS blijkt dit echter niet te kloppen (COI Case RL2014-003). Klaarblijkelijk pas in augustus 2017 geeft u tijdens een verhoor betreffende uw identiteit en nationaliteit aan de Belgische politie toe dat u over een Egyptisch document beschikte maar geeft u aan dat u een Egyptisch reisdocument verkreeg als Palestijns vluchteling (verhoor PZ Gent 17/08/2017, map documenten). Pas tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 30/08/2017 geeft u aan dat u de Egyptische nationaliteit heeft en dat u over een Egyptisch paspoort beschikt (CGVS 30/08/2017, p. 2). Uiteindelijk geeft u ook toe dat het hier Egyptische paspoorten betreft die aan Egyptische staatsburgers worden uitgereikt (CGVS 11/12/2019, p. 3).

Dient dan ook te worden geconcludeerd dat u in het verleden over originele Egyptische paspoorten beschikte die werden uitgereikt door de Egyptische autoriteiten in Yemen. Deze informatie was op het moment dat de Egyptische autoriteiten u op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen laissez passer wilden verlenen en u uiteindelijk hierom in 2007 (arrest Cour d'Appel Bruxelles 2007, map landeninformatie) als staatloze werd erkend klaarblijkelijk nog niet bekend en hield u gezien bovenstaande vaststellingen zelf bewust achter voor de Belgische autoriteiten.

Hoewel u claimt dat u zich na uw vorig persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 3 augustus 2017 met kopieën van deze paspoorten aanmeldde bij de Egyptische ambassade maar dat ze u daar wandelen stuurden, moet er worden vastgesteld dat dit een blote bewering is die u op geen enkele manier kunt staven (CGVS 11/12/2019, p. 2, 3, 4, 5). Voordien zou u zich daarenboven enkel met een attest van verlies van uw paspoort van de Belgische politie hebben aangeboden bij de Egyptische ambassade (CGVS 30/08/2017, p. 4, 5, 8, 9, 10). Dat u op basis van een attest van verlies geen bevestiging van nationaliteit zou kunnen bekomen is normaal te noemen.

Dient vervolgens te worden opgemerkt dat u de Belgische instanties in het verleden eveneens bewust misleidde met betrekking tot uw ouders. In het verleden ontkende u nog uitdrukkelijk dat uw ouders over de Egyptische nationaliteit beschikten. Meer nog u verklaarde toen eveneens dat uw vader in 1986 in Irak overleed en uw moeder in 1983 in Libanon (CGVS 13/03/2014, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u eerder al aangegeven dat uw ouders overleden waren, zij het uw vader in 1979 en uw moeder in 2008 (Verklaring DVZ 11/09/2012, punt 11 + 12). Aan de Belgische politie verklaarde u eveneens dat uw ouders overleden Palestijnen waren (verhoor PZ Gent 17/08/2017) en bij het CGVS gaf u tijdens u tweede persoonlijk onderhoud aan dat enkel uw zusters de Egyptische nationaliteit hadden (CGVS 30/08/2017, p. 11, 12). Pas tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS geeft u toe dat uw ouders eveneens over de Egyptische nationaliteit beschikten (CGVS 11/12/2019, p. 3) en verklaart u daarenboven dat uw moeder pas recent in Egypte overleed (CGVS 11/12/2019, p. 4).

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt bezit elke persoon, geboren uit een vader of moeder van Egyptische nationaliteit, automatisch de Egyptische nationaliteit. Dit geldt eveneens voor

personen die in Egypte geboren zijn uit onbekende ouders (artikel 2, wet n°26/1975 geamendeerd in 2004).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat dan ook niet toe te concluderen dat u in uw land van nationaliteit, in casu Egypte, een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, te koesteren. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Evenmin kan er geconcludeerd worden dat u in Egypte een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus is het CGVS bovendien van oordeel dat u uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Art. 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat u op 20 oktober 1998 door het Hof van Beroep van Brussel definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar (met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van vijf jaar voor zover de gevangenisstraf de voorlopige hechtenis overschreed) wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting; dat u op 2 januari 2001 door het Hof van Beroep van Gent definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar, opnieuw wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting; en dat u op 22 maart 2011 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van zes maanden en twee maanden, respectievelijk wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, en illegaal verblijf of binnenkomst in het Rijk.

Dienaangaande dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het vonnis van het Hof van Beroep van Gent van 2 januari 2001, waarbij u veroordeeld werd wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting. Het hof achtte de u ten laste gelegde feiten bewezen en oordeelde hieromtrent dat het verder geen betoog hoefde "[...] dat aan het bijzonder ernstig crimineel gedrag van voornoemde beklaagde, waarbij hij in 't bijzonder niet het minste respect opbrengt voor de fysieke integriteit van zijn vrouwelijke medeburgers, paal en perk moet gesteld worden." (arrest Hof van Beroep Gent d.d.02/01/2011, 8e blad) Het Hof voegde hier nog aan toe dat de "[...] op te leggen bestraffing, bestaande uit een ernstige hoofdgevangenisstraf, dient [beklaagde] als boetedoening vooreerst het bijzonder ernstig karakter van de door hem gepleegde feiten te doen inzien, vervolgens dat hij in de toekomst een definitief einde dient te stellen aan zijn crimineel gedrag, teneinde zich verder maatschappelijk te gedragen." Het kan bijgevolg niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 2 januari 2010 definitief veroordeeld werd moet gekwalificeerd worden als een bijzonder ernstig misdrijf.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u op 28 oktober 1998 reeds in een andere, gelijkaardige, zaak door het Hof van Beroep van Brussel werd veroordeeld wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting. Gelet op (i) het feit dat een verkrachting een ernstige aantasting van de fysieke integriteit en vaak ook van de psychische gezondheid van het slachtoffer betekent; en (ii) op de aard van de bewezen geachte feiten zoals deze blijken uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 31 augustus 1998 en het voormelde arrest van het Hof van Beroep van Brussel – u had een vrouw overtuigd naar uw appartement te komen alwaar u haar, nadat ze uw seksuele avances had afgewezen, met geweld dwong tot seksueel contact waarbij het slachtoffer vreesde voor haar leven, hetgeen haar ertoe aanzette om haar verzet op te geven – dient ook hier besloten te worden dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, als bijzonder ernstig dienen te worden beschouwd.

Geconfronteerd met een mogelijke uitsluiting omwille van uw veroordelingen stelt u eenvoudigweg dat u er niet over wilt praten. U doet verder uitschijnen dat u onterecht werd veroordeeld, stelt dat u voor "drie vrouwen" werd vrijgesproken en verklaart dat de andere vrouw uit vrije wil kwam (CGVS 11/12/2019, p. 3, 4, 5). Het hoeft geen betoog dat dit gezien de duidelijke vonnissen die hierboven werden aangehaald niet kan leiden tot de conclusie dat u niet uitgesloten dient te worden omdat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uit de beide hogervermelde vonnissen blijkt dat u toen

ook bleef ontkennen dat de seksuele contacten gedwongen waren (arrest Hof van Beroep van Brussel d.d.28/10/1998, 4e en 5e blad; arrest Hof van Beroep van Gent d.d.02/01/2001, 6e blad), wat er op wijst dat u tot op heden geen schuldinzicht noch berouw toont.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen dient de vluchtelingenstatus u dan ook geweigerd te worden en is het CGVS van oordeel dat u op basis van artikel 55/4, §1, c) van de vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien ze geen informatie bevatten waaruit geconcludeerd kan worden dat u in Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin bevatten ze enige informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u niet dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wanneer de Commissaris-generaal iemand uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus moet hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zoals eerder werd vastgesteld kan er niet worden geconcludeerd dat u in Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Evenmin kon er in uw hoofde een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Aan een verzoeker om internationale bescherming kan ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren

waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient dan ook besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 55/4 § 1, c) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie, tot haar conclusie is gekomen.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat hij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Egypte, hetgeen hij toelicht als volgt: "4.3.1.1. De verzoeker verklaarde ten aanzien van de Commissaris-generaal dat hij niet kan rekenen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten.

a) Uit het arrest gewezen door het Hof van Beroep te Brussel blijkt dat sinds 1998, dus vóór de beslissing van staatloosheid I, de Dienst Vreemdelingenzaken getracht heeft om de verzoeker te repatriëren maar dit niet lukt omdat de verzoeker nergens erkend wordt als onderdaan.

b) De Commissie voor advies heeft op 24/11/2003 een advies gemaakt naar aanleiding van een ministerieel besluit tot terugwijzing.

Uit dit advies blijkt dat de verzoeker niet naar enig land kan teruggewezen worden bij gebrek aan een autoriteit die hem op zijn grondgebied aanvaardt.

Uit het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verzoeker niet over de Franse nationaliteit beschikt, hij door de Egyptische autoriteiten weliswaar als een Palestijn geïdentificeerd wordt, maar dat er aan hem geen laissez-passer zal afgeleverd worden ; de verzoeker tot slot door de Palestijnse autoriteiten niet toegelaten wordt terug te keren naar Palestina. De verzoeker is om redenen onafhankelijk van zijn wil onverwijderbaar. De bestreden beslissing gaat hier helemaal niet op in.

- 4.3.1.2. Meer nog, het Commissariaat-generaal meent dat verzoeker de jure wel degelijk recht heeft op de Egyptische nationaliteit. (...)

Het Commissariaat- Generaal houdt op geen enkele wijze rekening met verzoekers verklaringen, noch met de feitelijke gegevens uit het administratief dossier die aantonen dat verzoeker onverwijderbaar is. Het dient te worden opgemerkt dat zelfs als men bepaalde rechten de jure heeft, dit niet wilt betekenen dat men deze ook de facto kan bekomen.

- Verzoeker richtte zich meermaals tot de Egyptische ambassade doch die weigert de verzoeker als onderdaan te erkennen en te helpen. De verzoeker heeft dit in zijn gehoorverslag nogmaals onderstreept.

- Bovendien dient nogmaals herhaald te worden dat ook de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker niet kon verwijderen naar Egypte, ondanks de zogezegde Egyptische nationaliteit.

Het is duidelijk dat verzoeker de facto geen nationaliteit kan verkrijgen, waardoor hij daadwerkelijk op heden ontheemd is.

Wat heeft men aan een zogezegde nationaliteit als het land in kwestie weigert mee te werken om dit te laten bevestigen. Als men al weigert mee te werken aan het bevestigen van de nationaliteit, kan men niet er zomaar vanuit gaan dat verzoeker die nationaliteit ook effectief heeft.

Zoals verzoeker ook verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, is zou hij geregistreerd zijn als een Egyptenaar, van Palestijnse origine (...)

Het Commissariaat- generaal weigert pertinent verder onderzoek hiernaar te verrichten.

- 4.3.1.3. In de beslissing is omtrent het officieel standpunt van Egypte en de eerdere onverwijderbaarheid, niets gemotiveerd.

Dit is een duidelijke schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet zodat een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt.

- 4.3.1.4. Het probleem van de bewijslast kan dienaangaande aangehaald worden.

Overeenkomstig de Guide des Procédures et Critères dient heel omzichtig omgesprongen te worden met de bewijslast die op de kandidaat-vluchtelingen rust en wordt deze gedeeld tussen de kandidaat-vluchteling en de onderzoeker (...)

Verzoeker nam met betrekking tot de problematiek van zijn nationaliteit en de mogelijke terugkeer naar Egypte stappen. Doch weigert Egypte de verzoeker daadwerkelijk terug te laten keren.

De Commissaris-generaal motiveert niet hiermee rekening te hebben gehouden.

De beslissing is dan ook niet draagkrachtig. De verzoeker dient derhalve erkend te worden als vluchteling aangezien hij niet kan rekenen op hun bescherming.

- 4.3.1.5. Tot slot dient waargenomen te worden dat de verzoeker door het Hof van Beroep te Brussel het statuut van staatloze, toegekend werd. Dit arrest is definitief.

Hierdoor zijn alle bepalingen van het Verdrag van New York van 28 september 1954 (goedgekeurd bij de wet van 12 mei 1960) van toepassing. Dit houdt in dat de Belgische overheid er dient voor te waken dat de verzoeker niet in zijn rechten benadeeld worden. Indien de Egyptische autoriteiten de verzoeker niet daadwerkelijk als onderdaan erkennen dan dient de Belgische overheid de verzoeker te beschermen.

Toch oordeelt de Commissaris-generaal dat het bewezen voorkomt dat de verzoeker op de bescherming kan rekenen van de Egyptische autoriteiten.

Dit is geenszins aangetoond.

Het Commissariaat- Generaal verwijt verzoekende partij dat hij de Belgische instanties heeft trachten te misleiden met betrekking tot zijn werkelijke nationaliteit.

Zij meent dat hiermee zijn geloofwaardigheid onderuit wordt gehaald.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze motivering.

a) Verzoeker volhardt in de verklaringen die hij heeft afgelegd omtrent zijn nationaliteit.

Zo verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 11/12/2019 het volgende:

"U heeft de Egyptische nationaliteit?

Ik heb gevraagd aan de instanties om een bewijs dat ik Egyptenaar ben en ik wil terugkeren maar ze weigeren om dat te geven en voor een terugkeer zal dat problemen veroorzaken.

Maar u heeft de Egyptische nationaliteit en u wilt terug naar Egypte?

Ik wil wel maar ik kan niet ze willen mij niet geloven dat ik Egyptenaar ben

Dus u wilt maar u kan niet omdat ze dan denken dat u geen Egyptenaar ben?

Klopt

En wanneer bent u voor de laatste keer naar de Egyptische ambassade geweest?

2012, nee nee....Na het laatste interview ben ik gegaan voor een bewijs maar ze weigeren, hun antwoord was dat jullie vanuit het CGVS of ministerie BIZA contact moeten opnemen met de Egyptische autoriteiten, het laatste interview was in 2017/2018 ofzo, in de zomer

Maar indien u zou kunnen terug keren naar Egypte dan zou u niets te vrezen hebben?

Nee, ik wil terugkeren, ik word niet gezocht ofzo, ik ben geen tegenstander."

(zie persoonlijk onderhoud dd. 11/12/2019, blz. 2)

b) Uit verzoekers verklaringen blijkt dan ook dat er hier geen sprake is van het weigeren van enige medewerkingsplicht, doch een situatie van overmacht, waar verzoekende partij niet aan kan doen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris- generaal de volledige schuld in verzoekers schoenen duwt, hoewel zij compleet nalaten zich aan de medewerkingsplicht te houden.

Verzoekende partij heeft in het verleden reeds meermaals pogingen ondernomen om zijn nationaliteit als Egyptenaar te staven, doch zonder succes. Dit valt niet te wijten aan verzoekende partij !

Het Commissariaat- Generaal kan niet louter besluiten dat omdat verzoeker zogenaamd een vader met Egyptische nationaliteit heeft, verzoeker ook de Egyptische nationaliteit zou bezitten, gelet op de feitelijkeheden van het dossier en de halsstarrige weigering van de Egyptische ambassade tot enige medewerking.

Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken is zijn nationaliteit nog steeds aangeduid als 'onbepaald', wat ook blijkt uit zijn oranje kaart. (zie stuk 2)

In casu is er sprake van een onzorgvuldig onderzoek.

De beslissing dient vernietigd te worden en verzoeker dient erkend te worden overeenkomstig het artikel 48/3 Vw."

In een tweede onderdeel betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij dient uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Hij voert aan dat zijn verschillende veroordelingen in België dateren van 20 oktober 1998 (22 jaar geleden), van 2 januari 2001 (19 jaar geleden) en 22 maart 2011 (9 jaar geleden), dat hij zijn straffen heeft ondergaan, hij een veranderd man is en geen gevaar vormt voor de maatschappij. Verzoeker merkt hierbij op dat in de bestreden beslissing geen enkel justitieverlag geciteerd wordt om aan te halen dat hij een recidivegevaar vormt voor de maatschappij en stelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat hij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde in België. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich volgens verzoeker aldus niet dienstig beroepen op deze veroordelingen om te kunnen besluiten dat hij *"nog steeds een ernstig misdrijf heeft gepleegd"*. Verzoeker betoogt dat hij niet tweemaal kan bestraft worden voor dezelfde feiten en dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden aangezien een schending van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

In een derde onderdeel stelt verzoeker ernstig gegriefd te zijn door de beslissing van de commissaris-generaal dat hem niet de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gezien het willekeurig geweld niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij formuleert zijn verweer en kritiek als volgt: *"Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de specifieke problematiek van verzoeker, namelijk dat de Egyptische autoriteiten verzoekende partij niet willen erkennen als Egyptisch onderdaan.*

Dit element, nochtans cruciaal voor een beoordeling ten gronde, werd niet mee in rekening gebracht.

Dit getuigt van onzorgvuldig bestuur door het CGVS.

- 4.4.3. Zoals verzoekende partij supra heeft uiteengezet, weigeren de Egyptische autoriteiten hem de Egyptische nationaliteit te geven, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert.

Hierdoor zal verzoeker zich niet kunnen beroepen op enige bescherming van de Egyptische autoriteiten, losstaand van het feit of er al dan niet sprake is van willekeurig geweld.

Het Commissariaat- Generaal maakt louter een opsomming van de algemene veiligheidssituatie in Egypte, doch toont in de bestreden beslissing geenzins aan dat verzoekende partij wel degelijk over de Egyptische nationaliteit beschikt!

De uiteenzetting hierboven toont aan dat verzoekende partij zich niet zal kunnen beroepen op een Egyptische nationaliteit, waardoor hij ook geen bescherming geboden zal worden door de Egyptische autoriteiten.

Dat dergelijk cruciaal element niet mee in rekening wordt genomen bij het nemen van de bestreden beslissing getuigt van weinig zorgvuldigheid in hoofde van het CGVS.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden. Een schending van artikel 48/4, § 2, c) Vw dringt zich op."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van verzoekers attest van immatriculatie.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit zijn verklaringen en de documenten in zijn administratief dossier blijkt dat hij de Egyptische nationaliteit bezit, zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg beoordeeld dient te worden ten opzichte van Egypte en hij expliciet verklaart niets te vrezen in Egypte en dat hij wil terugkeren, (ii) het enige probleem dat hij aanhaalt is dat de Egyptische autoriteiten hem niet zouden willen erkennen als Egyptenaar doch (a) hij in het verleden de Belgische instanties trachtte te misleiden met betrekking tot zijn werkelijke nationaliteit, hij pas tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 30 augustus 2017 aangeeft dat hij de Egyptische nationaliteit heeft en dat hij over een Egyptisch paspoort beschikt en uiteindelijk ook toegeeft dat het hier Egyptische paspoorten betreft die aan Egyptische staatsburgers worden uitgereikt, er dan ook dient te worden geconcludeerd dat hij in het verleden over originele Egyptische paspoorten beschikte die werden uitgereikt door de Egyptische autoriteiten in Yemen en deze informatie, die verzoeker bewust achter hield voor de Belgische autoriteiten, klaarblijkelijk nog niet bekend was op het moment dat de Egyptische autoriteiten hem op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken geen laissez passer wilden verlenen en hij uiteindelijk hierom in 2007 als staatloze werd erkend, (b) zijn claim dat hij zich na zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 3 augustus 2017 met kopieën van zijn paspoorten aanmeldde bij de Egyptische ambassade maar dat ze hem daar wandelen stuurden een blote bewering is die hij op geen enkele manier kan staven en hij zich voordien enkel met een attest van verlies van zijn paspoort van de Belgische politie zou hebben aangeboden bij de Egyptische ambassade, doch het normaal te noemen is dat hij op basis van een attest van verlies geen bevestiging van nationaliteit zou kunnen bekomen en (c) hij de Belgische instanties in het verleden eveneens bewust misleidde met betrekking tot de nationaliteit en het overlijden van zijn ouders, hij pas tijdens het laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS toegeeft dat zijn ouders eveneens over de Egyptische nationaliteit beschikten en daarenboven verklaart dat zijn moeder pas recent in Egypte overleed en uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat elke persoon, geboren uit een vader of moeder van Egyptische nationaliteit, automatisch de Egyptische nationaliteit bezit. Verzoeker wordt op basis van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, hij immers op 20 oktober 1998 door het Hof van Beroep van Brussel definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar (met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van vijf jaar voor zover de gevangenisstraf de voorlopige hechtenis overschreed) wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting, hij vervolgens op 2 januari 2001 door het Hof van Beroep van Gent definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar, opnieuw wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting, en hij op 22 maart 2011 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van zes maanden en twee maanden, respectievelijk wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, en illegaal verblijf of binnenkomst in het Rijk, en niet kan betwijfeld worden dat de misdrijven waarvoor hij op 2 januari 2001 en op 20 oktober 1998 definitief veroordeeld werd moeten gekwalificeerd worden als bijzonder ernstige misdrijven.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen

derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 januari 2020 (CG nr. 1219110), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker in het verzoekschrift niet langer op ernstige wijze kan suggereren dat hij niet over de Egyptische nationaliteit zou beschikken. Verzoeker gaf tijdens het tweede en derde persoonlijk onderhoud, na jarenlang de Belgische autoriteiten te hebben misleid met betrekking tot zijn werkelijke nationaliteit, immers toe dat hij net zoals zijn ouders en tot op heden de Egyptische nationaliteit bezit, dat de kopieën van de paspoorten die in het bezit zijn gekomen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem inderdaad toebehoren en dat het paspoorten betreft die aan Egyptische staatsburgers worden uitgereikt (administratief dossier, stuk 5, p. 2-4 en p. 11 en stuk 4, p. 2-4). Verzoeker identificeert zichzelf in het verzoekschrift overigens als *“De heer Z.(...) E.(...), geboren op datum van 06/10/1959 te Caïro, Egypte, met de nationaliteit van Egypte”* (p. 1).

In zoverre verzoeker erop wijst dat hij op 1 maart 2007 door het Hof van Beroep te Brussel als staatloze werd erkend, benadrukt de Raad dat deze uitspraak enkel tot stand is gekomen omdat verzoeker bewust informatie met betrekking tot zijn nationaliteit heeft achtergehouden. Verzoeker erkende tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud immers dat hij zijn Egyptisch paspoort nooit heeft voorgelegd in de procedure tot erkenning als staatloze: *“heb je dat document ooit voorgelegd in procedure staatloosheid? Ik heb het hier nooit gebruikt voor om het even welke administratieve handeling. Ik gebruikte het franse rijbewijs, daarmee kon ik rijksregisternummer aanvragen, bankrekeningen openen, dat kon allemaal.”* (administratief dossier, stuk 18, p. 9). Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954 geen automatisch verblijfsrecht verleent op basis van een loutere erkenning als staatloze. Uit een loutere erkenning als staatloze kan op zich evenmin een nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Verzoeker wijst er voorts op dat uit het arrest gewezen door het Hof van Beroep te Brussel blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken sinds 1998 getracht heeft om hem te repatriëren maar dit niet lukt omdat hij nergens erkend wordt als onderdaan, en dat de commissie voor advies op 24 november 2003 een advies heeft opgesteld naar aanleiding van een ministerieel besluit tot terugwijzing, waaruit blijkt dat hij niet naar enig land kan teruggewezen worden bij gebrek aan een autoriteit die hem op zijn grondgebied aanvaardt. Dit alles wijzigt echter niets aan het feit dat verzoeker in het verleden over originele Egyptische paspoorten beschikte die werden uitgereikt door de Egyptische autoriteiten in Jemen, zoals blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier, en hij actueel zelf stelt tot op heden over de Egyptische nationaliteit te beschikken. Deze informatie werd door verzoeker jarenlang op bedrieglijke wijze achtergehouden voor de Belgische autoriteiten en was dus niet bekend op 24 november 2003 toen de Adviescommissie voor Vreemdelingen haar formuleerde, noch wanneer verzoeker op 1 maart 2007 als staatloze werd erkend, noch op het ogenblik dat hem door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 juli 2008 op basis van voornoemd arrest (ten onrechte zoals thans blijkt) een attest werd afgeleverd ter bevestiging dat hij staatloos is, en evenmin op datum van 18 december 2008 toen IOM attesteerde dat geen positief gevolg kon worden gegeven aan de aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Palestina en/of een derde land omdat verzoeker niet in het bezit was van een geldig reisdocument.

Gelet op het voorgaande, dient verzoekers verzoek om internationale bescherming aldus beoordeeld te worden ten aanzien van Egypte.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende, louter om zijn verblijfsstatus in België te regelen en verblijfsdocumenten te krijgen om op die manier legaal naar Japan te kunnen reizen, waar hij zich bij zijn echtgenote wil vestigen, hetgeen hij ook nogmaals uitdrukkelijk bevestigt in het verzoekschrift (p. 4). Zijn eerdere pogingen om zijn verblijf te regulariseren werden immers steeds geweigerd omwille van zijn veroordeling in 2001. Ook zijn advocaat verklaarde aan het einde van het eerste persoonlijk onderhoud: *“(...) Hij heeft geprobeerd verblijfsrecht te komen, maar gebotst op bepaalde admin moeilijkheden, dat hij staatloos is verklaard, geeft niet onmiddellijk recht op verblijf. Bevoegdheden voor CGVS voor staatlozen zijn zeer beperkt. Het is een admin struikelblik. Er is niets voorzien van verblijfsrecht voor staatlozen. Dat moet via andere wegen, via gezinshereniging, via asiel, maar je blijft afhankelijk van andere aspecten. Kv heeft het wel gevraagd, maar hij heeft ook verblijfsvergunning gevraagd in 2009 met campagne. DVZ zei echter dat aanvraag zonder voorwerp was omwille van veroordeling en bevel grondgebied te verlaten met verbod land terug in te komen. Plus vergeet niet dat artikel 76 op toepassing is van u als u toch in België blijft. (...) We hebben eerderherstel gevraagd in 2010 en procureur des konings zei dat hij het eerderherstel pas in 2014 pas kan aanvragen maar dat hij eerst nog boetes ed moet betalen. (...) Kv heeft bescherming gevraagd op advies van CAW; ze zeggen, zou het niet beter zijn dat u beter asiel aanvraagt. (...) Ook met zijn vriendin zit kv in vicieuze cirkel. Gemeente van gent wilt huwelijksaanvraag niet goedkeuren omwille van*

zijn admin situatie. Nochtans zou dat voor hem een oplossing zijn geweest. Dan zou hij hoogstwaarschijnlijk nog naar Japan kunnen gaan (...)" (administratief dossier, stuk 18, p. 18-19 en p. 21 en stuk 5, p. 4 en p. 15). Met betrekking tot de vraag tot eerherstel, merkte verzoekers advocaat aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud nog op: *"Toen we echter nadien opnieuw vroegen, lieten ze weten dat hij moet wachten tot 2022, hij zal het dus niet snel krijgen."* (administratief dossier, stuk 5, p. 14).

Verzoeker verklaarde doorheen zijn opeenvolgende verklaringen meermaals dat hij geen enkele vrees koestert in geval van terugkeer naar Egypte en dat hij naar zijn land van herkomst wil terugkeren (administratief dossier, stuk 5, p. 12 en stuk 4, p. 2). Hij kan naar eigen zeggen echter niet terugkeren omdat de Egyptische autoriteiten weigeren om hem een reisdocument af te leveren (administratief dossier, stuk 18, p. 19; stuk 5, p. 2 en p. 4 en stuk 4, p. 2). Verzoeker slaagt er echter niet in de Raad hiervan te overtuigen. De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker reeds tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op 13 maart 2014 verklaarde dat hij zijn Egyptisch reisdocument – waarover hij tijdens zijn laatste persoonlijk onderhoud op 11 december 2019 bevestigde dat het een Egyptisch paspoort betreft dat aan Egyptische staatsburgers wordt uitgereikt en dus niet een reisdocument dat hij verkreeg als Palestijns vluchteling zoals hij tot dan toe beweerde – heeft verkregen bij de Egyptische ambassade in Jordanië en dat hij dit document telkens probleemloos kon verlengen in Libanon, Irak en Jemen (administratief dossier, stuk 18, p. 4 en p. 8 en stuk 4, p. 3). Dat de Egyptische ambassade in België verzoeker niet zou kunnen identificeren als Egyptisch onderdaan kan aldus niet in redelijkheid worden aangenomen. Het spreekt echter voor zich dat verzoeker hiertoe wel enig bewijs van identiteit dient voor te leggen. Zoals blijkt uit hoger aangehaald arrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 1 maart 2007, heeft de Egyptische ambassade dit in een schrijven van 22 september 2005 ook met zoveel woorden gesteld. De Raad leest immers dat uit de registers van de burgerlijke stand van de Egyptische autoriteiten blijkt dat verzoeker op 6 oktober 1959 geboren is in Caïro, dat zijn beide ouders de Egyptische nationaliteit hebben, dat echter behalve deze registratie van geboorte geen enkel spoor van verzoeker in de registers kan worden teruggevonden en dat verzoeker zich in persoon dient aan te bieden, voorzien van een maximum aan documenten die zijn identiteit en oorsprong aantonen, teneinde te kunnen bepalen of hij al dan niet de Egyptische nationaliteit bezit. Verzoeker verklaarde in dit verband ook zelf: *"Ik heb de nationaliteit van Eg, maar ik krijg geen paspoort. Als ik mijn nationaliteit kan bewijzen dan krijg ik wel een reispas, dus paspoort (...)"*. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich meermaals tot de Egyptische ambassade heeft gewend doch hij geen paspoort kon krijgen omdat hij geen enkel identiteitsdocument kon voorleggen, hetgeen niet hoeft te verbazen. Verzoeker zou zich voorts met een attest van verlies van zijn paspoort van de Belgische politie hebben aangeboden bij de Egyptische ambassade (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5). Een dergelijk attest, dat wordt afgegeven louter op basis van verzoekers eigen verklaringen, vormt echter op zich geen bewijs van identiteit zodat het evenmin vreemd moet worden geacht dat verzoeker op basis hiervan geen bevestiging van nationaliteit en/of paspoort kon bekomen. Verzoeker verklaarde in dit verband: *"En hoe reageerden ze op het document van verlies van ID-stukken? Hij zei dat hij dit niet erkende, veel mensen kunnen zo'n document aanvragen."* (administratief dossier, stuk 5, p. 8 en p. 12). Ook uit verzoekers verdere verklaringen blijkt dat de Egyptische ambassade weigert hem als Egyptisch onderdaan te erkennen omdat hij geen originele identiteitsdocumenten kan voorleggen. Bovendien had hij de kopie van zijn oude paspoort niet bij. Aangezien verzoeker zelf verklaarde dat de ambassade enkel het nummer van zijn oud paspoort nodig heeft om na te kunnen gaan of hij staatsburger is en uit zijn verklaringen naar voren kwam dat hij dit nummer nog niet voorlegde, werd verzoeker er tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op gewezen dat het aan hem is om te bewijzen dat de Egyptische ambassade tot op de dag van vandaag weigert om hem als staatsburger te erkennen en documenten af te leveren, waarop verzoeker zei dat hij zijn best zou doen om de nodige stukken voor te leggen. Ook aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud werd nogmaals benadrukt: *"Dus, dan gaat u nu opnieuw bij de ambassade om een bewijs te vragen waaruit blijkt dat u niet erkend wordt, dat ze u niet terugvinden en geen documenten kan krijgen?"*, waarop verzoeker nogmaals antwoordde dat hij zijn best zou doen. Zijn advocaat voegde hier nog aan toe: *"ik wou gewoon nog zeggen dat meneer nu het nummer van PP (de kopie die u heeft) heeft gekopieerd. Moet hij dit afgeven op de ambassade?"*, waarop de *protection officer* bevestigend antwoordde (administratief dossier, stuk 5, p. 8-10 en p. 12-15). Verzoeker beweerde tijdens het derde persoonlijk onderhoud dat hij zich ondertussen met kopieën van zijn oude paspoorten had aangeboden bij de Egyptische ambassade doch ze deze niet wilden aanvaarden en originele documenten eisten (administratief dossier, stuk 4, p. 2-3). Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, betreft dit echter louter een blote bewering die verzoeker op geen enkele manier kan staven. Aangezien verzoeker niet het minste bewijs voorlegt van zijn laatste contact met de Egyptische ambassade, laat staan aantoon bij die gelegenheid kopieën van zijn verlopen Egyptische paspoorten te hebben voorgelegd, wordt aldus evenmin aangetoond dat de Egyptische ambassade tot

op heden blijft weigeren om verzoeker als onderdaan te erkennen en hem documenten af te leveren en verzoeker om die reden onverwijderbaar zou zijn, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift.

De Raad wijst er te dezen nog op dat het loutere feit dat verzoeker als Egyptisch staatsburger actueel niet in het bezit zou zijn van geldige identiteitsdocumenten en een geldig paspoort en hij om deze reden momenteel niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, hoegenaamd geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève uitmaakt, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming inhoudt en dan ook geenszins kan volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. De Raad benadrukt in dit verband dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Gelet op verzoekers uitdrukkelijke verklaringen dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende, louter om zijn verblijfsstatus in België te regelen en verblijfsdocumenten te krijgen om op die manier legaal naar Japan te kunnen reizen, waar hij zich bij zijn echtgenote wil vestigen, en dat hij geen enkele vrees koestert ten aanzien van Egypte, kan echter bezwaarlijk worden gesteld dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of dat hij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in deze artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen louter omwille van zijn gebrek aan geldige identiteits- en/of reisdocumenten. Tot slot benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel inhoudt dat verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat hij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Of verzoeker in de praktijk al dan niet verwijderbaar is naar zijn land van herkomst is hierbij irrelevant. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieromtrent nog enige verdere motivering had moeten opnemen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. Wat betreft de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dient bovendien gewezen op artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.6.2. *In casu* wordt verzoeker uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus ingevolge de vaststelling dat hij veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, §1 eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*

(...)

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4; (...).”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt “voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt : « Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré. »

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een “ernstig”, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig misdrijf” evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf” worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald Adv. RvS nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als “ernstig” (zie EASO, “Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis”, January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de

medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.6.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 oktober 1998 door het Hof van Beroep van Brussel definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar (met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van vijf jaar voor zover de gevangenisstraf de voorlopige hechtenis overschreed) wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting, dat verzoeker vervolgens op 2 januari 2001 door het Hof van Beroep van Gent definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar, opnieuw wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting, en dat hij op 22 maart 2011 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van zes maanden en twee maanden, respectievelijk wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, en illegaal verblijf of binnenkomst in het Rijk.

De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekers handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat de door verzoeker gepleegde misdrijven, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 20 oktober 1998 en op 2 januari 2001 dienen te worden gekwalificeerd als ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen: *“Dienaangaande dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het vonnis van het Hof van Beroep van Gent van 2 januari 2001, waarbij u veroordeeld werd wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting. Het hof achtte de u ten laste gelegde feiten bewezen en oordeelde hieromtrent dat het verder geen betoog hoefde “[...] dat aan het bijzonder ernstig crimineel gedrag van voornoemde beklaagde, waarbij hij in ’t bijzonder niet het minste respect opbrengt voor de fysieke integriteit van zijn vrouwelijke medeburgers, paal en perk moet gesteld worden.” (arrest Hof van Beroep Gent d.d.02/01/2011, 8e blad) Het Hof voegde hier nog aan toe dat de “[...] op te leggen bestraffing, bestaande uit een ernstige hoofdgevangenisstraf, dient [beklaagde] als boetedoening vooreerst het bijzonder ernstig karakter van de door hem gepleegde feiten te doen inzien, vervolgens dat hij in de toekomst een definitief einde dient te stellen aan zijn crimineel gedrag, teneinde zich verder maatschappelijk te gedragen.” Het kan bijgevolg niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 2 januari 2010 definitief veroordeeld werd moet gekwalificeerd worden als een bijzonder ernstig misdrijf.*

Voorts dient vastgesteld te worden dat u op 28 oktober 1998 reeds in een andere, gelijkaardige, zaak door het Hof van Beroep van Brussel werd veroordeeld wegens verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting. Gelet op (i) het feit dat een verkrachting een ernstige aantasting van de fysieke integriteit en vaak ook van de psychische gezondheid van het slachtoffer betekent; en (ii) op de aard van de bewezen geachte feiten zoals deze blijken uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 31 augustus 1998 en het voormelde arrest van het Hof van Beroep van Brussel – u had een vrouw overtuigd naar uw appartement te komen alwaar u haar, nadat ze uw seksuele avances had afgewezen, met geweld dwong tot seksueel contact waarbij het slachtoffer vreesde voor haar leven, hetgeen haar ertoe aanzette om haar verzet op te geven – dient ook hier besloten te worden dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, als bijzonder ernstig dienen te worden beschouwd.

Geconfronteerd met een mogelijke uitsluiting omwille van uw veroordelingen stelt u eenvoudigweg dat u er niet over wilt praten. U doet verder uitschijnen dat u onterecht werd veroordeeld, stelt dat u voor “drie vrouwen” werd vrijgesproken en verklaart dat de andere vrouw uit vrije wil kwam (CGVS 11/12/2019, p. 3, 4, 5). Het hoeft geen betoog dat dit gezien de duidelijke vonnissen die hierboven werden aangehaald niet kan leiden tot de conclusie dat u niet uitgesloten dient te worden omdat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uit de beide hogervermelde vonnissen blijkt dat u toen ook bleef ontkennen dat de seksuele contacten gedwongen waren (arrest Hof van Beroep van Brussel d.d.28/10/1998, 4e en 5e blad; arrest Hof van Beroep van Gent d.d.02/01/2001, 6e blad), wat er op wijst dat u tot op heden geen schuldinzicht noch berouw toont.” Gelet op het voorgaande, kan niet betwijfeld worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd zodat hij derhalve op basis van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat voormelde veroordelingen dateren van 1998 en 2001, dat verzoeker zijn straffen heeft ondergaan en hij naar eigen zeggen een veranderd man is, doet niets af

aan de ernst van de misdrijven waarvoor verzoeker in 1998 en 2001 veroordeeld werd en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij geen gevaar vormt voor de maatschappij, dat in de bestreden beslissing geen enkel justitieverlag geciteerd wordt om aan te halen dat hij een recidivegevaar vormt voor de maatschappij en dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat hij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde in België, benadrukt de Raad dat voor de toepassing van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet volstaat dat *“er ernstige redenen zijn om aan te nemen”* dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd, hetgeen *in casu* niet kan worden betwijfeld zoals blijkt uit het voorgaande.

2.6.4. Het tweede onderdeel vloeit voort uit artikel 57/6, §1 eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/4, §4 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen adviseerde als volgt: *“Zoals eerder werd vastgesteld kan er niet worden geconcludeerd dat u in Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Evenmin kon er in uw hoofde een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. Aan een verzoeker om internationale bescherming kan ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinaï 2018’, die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient dan ook besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad wijst er te dezen op dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf gaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016). De argumentatie in het verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Egypte geen rekening heeft gehouden met verzoekers specifieke problematiek, namelijk dat de Egyptische autoriteiten hem niet willen erkennen als Egyptisch onderdaan en hij zich hierdoor niet zal kunnen beroepen op enige bescherming van de Egyptische autoriteiten, los van het feit of er al dan niet sprake is van willekeurig geweld, is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.7. De door verzoeker neergelegde documenten doen niets af aan het voorgaande. De Raad herhaalt vooreerst dat het attest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 25 juli 2008 waarin wordt bevestigd dat verzoeker staatloos is, het document van de Adviescommissie voor Vreemdelingen dd. 24 november 2003 en het document van IOM dd. 18 december 2008 niets wijzigen aan het feit dat thans is gebleken dat verzoeker in het verleden over originele Egyptische paspoorten beschikte die werden uitgereikt door de Egyptische autoriteiten in Jemen, zoals blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier, en hij actueel zelf stelt tot op heden over de Egyptische nationaliteit te beschikken. Hetzelfde geldt voor het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van immatriculatie, waarop verzoekers nationaliteit is aangeduid als 'onbepaald', waarbij nog wordt aangestipt dat een attest van immatriculatie geenszins een identiteitsbewijs is, noch een nationaliteitsbewijs. De kopie van aangifte van verlies toont enkel aan dat verzoeker op 23 oktober 2012 bij de politie aangifte deed van verlies van zijn Egyptisch paspoort, niets meer en niets minder. Uit de kopie van een uitnodiging voor een verhoor bij de politie van Gent dd. 31 juli 2017 en de kopie van een verslag van zijn verhoor door de politie van Gent dd. 12 augustus 2017 blijkt louter dat verzoeker werd verhoord in verband met zijn identiteit en nationaliteit. Het aanvraagdocument voor een bloedafname, het document in verband met verzoekers vakantiegeld en het document in verband met zijn pensioen voegen niets wezenlijks toe voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De overige stukken hebben enkel betrekking op verzoekers burgerlijke staat, de persoonsgegevens van zijn Japanse echtgenote en het feit dat hij in België strafbare feiten heeft gepleegd. Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, bevatten de door verzoeker bijgebrachte documenten geen enkele informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat hij in Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat hij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin bevatten ze enige informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat verzoeker niet dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers medische problemen, *i.c.* een maagzweer en diabetes, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *i.c.* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS